

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

ročník IX, číslo 3

únor 2001

cena 5 Kč

KDE
HLEDAT
POMOC

Kouření a my

Seznámení
s novými učiteli

ZE ŽIVOTA
ŠKOLY

Jak se studuje
v Kuwaitu

Náš host
PETR SALAVA

KŘÍŽOVKA

Den otevřených dveří 9. 12. 2000 – třída II. A

Paní Zima s vládou končí,
jaro neví, co si počít.
Ještě se mu nechce vstávat,
teplo, zeleň kolem dávat.
Před chladem se choulí
stromy,
stejně tak i malé domy.
Nechtějí se nastydnout,
s teploměrem zapadnout
do roztržené peřiny,

během jedné vteřiny.
Klid, peřinu a spaní
zajistila nám zimní paní.
Dlouho ale netrvalo,
teplo s sebou sněhy vzalo.
Zůstala tu jen pláň holá
a jaro k nám shora volá,
jestli sněženky smí poslat,
na zahrádku vůně, zeleň
seslat.

Jarní náladu, energii do života a pěkné počteníčko

Vám přeje redakce školního časopisu Malíček.

ANKETA**ANKETA****ANKETA**

Není to tak dávno, co se dopsaly poslední písemky, které vám třeba rozhodly o známce na vysvědčení. Nebo se vám snad nesplnilo nějaké přání? Mohlo to být cokoliv. Stres a napětí vám vyvolaly v těle špatnou náladu. Proto jsme se rozhodly položit našim kamarádům a učitelům z druhého stupně anketní otázku, která zní: ***Jaký lék máte na špatnou náladu?***

Katka VI. B: „Nejvíc mi pomáhá nakupovat.“

Adam VI. B: „Zabavím se hraním basketu.“

Lucka VI. A: „Jako lék na špatnou náladu mám hru na počítači.“

Tereza VI. A: „Jdu se rychle najíst.“

Radka VII. B: „Asi si přečtu nějakou knihu nebo pospíchám ven s kamarády.“

Rost'a VII. B: „Jdu spát.“

Lukáš VII. B: „Jdu si zahrát ping-pong.“

Bára VIII. B: „Podívám se ráno do zrcadla a rozesměji se, protože jsem rozcuchaná.“

Břetislav IX. B: „Jdu sportovat.“

Dana IX. B: „Sním tunu čokolády.“

Denisa IX. A: „Píšu si deníček nebo se dívám na televizi.“

Pan učitel Baťa: „Muziku a hlavně kamarády a blízké lidi.“

Paní učitelka Peňázová: „Pustím si CD – Není nutno..., nebo se těším na oběd.“

A. Tichá, K. Emrová, VII. B

JAK JSME SE VYPOŘÁDALI S TÍM, ŽE . . .

Neměla jsem kamarádku

Můj problém začal tím, že jsem se stala školačkou. Nejenže spousta kamarádek nastoupila do jiné školy, ale také jsem nové kamarádky hledala obtížně. Snažila jsem se kamarádit s tou a tamhle s tou, ale nebylo to opravdické kamarádství, o kterém jsem snila. Se svou povahou jsem chtěla vždy někomu pomoci (například jsem půjčovala pravítko, pastelky, gumu,...), ale když jsem si já chtěla něco půjčit, často jsem slýchávala: „Mamka mi to zakázala půjčovat. Já to tu nemám. Mně to skoro nepíše. ...“ To ještě nebylo tak hrozné. Já jsem se se vším svěřovala mamce a ta mi vždy poradila a zvedla mi náladu, a tak jsem se na holky radši nevázala. Štvalo mě a mnohdy jsem se kvůli tomu rozbřečela, když asi ve druhé nebo ve třetí třídě se mi holky posmívaly. Ony byly vždy v přesile a já jsem většinou ve svém slovníku nenašla žádná slova, kterými bych je usadila. Také jsem se nemohla vyrovnat

s tím, že když jsme si slíbily, že spolu pojedeme autobusem, seděla má spolužačka už s někým jiným a neřekla ani slovo. Také jsem byla se svým trápením u psycholožky, která mi radila, abych se naučila slova, kterými bych mohla holky odpálkovat. Mamka mi dnes potvrdila, že mi návštěva paní psycholožky určitě pomohla. Od té doby, co mám svou kamarádku, je všechno jiné. Mám někoho, kdo se mě zastane v nejhorší chvíli, a mám někoho, na koho se můžu spolehnout. Léta školou povinná mně přinesla spoustu zážitků, které mě posílily a dodaly mi špetku sebevědomí.

Žákyně VIII. třídy

Musela jsem začít nosit brýle

Brýle nosím už druhým rokem a všechno začalo na jedenáctileté prohlídce. Vešla jsem do ordinace, pozdravila paní doktorku a ta mi řekla, ať se u ní posadím. Všechno šlo dobře až do chvíle, než přišlo na řadu čtení obrázků a písmen. Nemohla jsem přečíst poslední řádky, a tak mně paní doktorka do zdravotního průkazu napsala dvě slova – „oční vada“ a řekla mi, abych si došla k očnímu lékaři. Tam se ukázalo, že budu muset nosit brýle. Zarazil se mi dech, když jsem se dozvěděla, že je budu muset nosit i ve škole. Tu noc jsem nemohla usnout. Pořád jsem přemýšlela, co se bude dít. Určitě se mi budou všichni smát. Přišel ten den, vůbec se mi nechtělo do školy. V té době u nás ve třídě nosily brýle asi tři děti. Sedla jsem si do lavice a nasadila je na nos. Byla jsem až překvapená, že se nikdo nesmál. Od té doby se už za své brýle nestydím a nosím je pravidelně. Teď už má ve třídě brýle třetina žáků a nikdo se za ně nikomu nesměje.

Žákyně VIII. třídy

Žiju s rovnátky

Slovo rovnátka mně dřív nijak nevadilo. Brala jsem ho jako normální, běžně používané slovo. Ale až tři roky vlastní zkušenosti mě přivedly na pravý význam tohoto slova. Pro někoho rovnátka neznamenaají pouze drátky v puse, ale i bolest, trápení a drobnou změnu stravy. Hlavní roli tu hraje vada dotyčného člověka. U mě se zabydlela dlouhodobá léčba. Laboratorní snímek prokázal, že už mi nevyrostou druhé dolní „pětky“. Byla jsem zkrátka o dva zuby chudší než ostatní. Ale to léčení neusnadnilo. Bylo zapotřebí vytrhnout ještě druhé „čtyřky“ v horní řadě, aby se počet zubů vyrovnal. Bolavá injekce, tupá ústa, bolest a po akci zmrzlinový dort. Zuby byly venku. A teprve teď začalo to nejhorší trápení. Různé drátky, gumičky a svorky měly za úkol dostat mé neposlušné zuby do latě. Vždy, když jedu k lékaři, přemýšlím, jaká zařízení čekají na mou pusku dnes a jaká bolest čeká na mě. Tato bolest ale po pár dnech odezní a já znovu a bez bolesti jím a raduji se ze života. Doufám, že mé zuby dostanou rozum, začnou se hýbat kupředu a léčba se urychlí. Na tuto část života opravdu platí rčení – „Pro krásu se trpí“. Ale jsem ráda, že jsem se do toho včas pustila.

Žákyně VIII. třídy

KDE HLEDAT POMOC?

Středisko výchovné péče Archa

Občas se to s člověkem sklouzne dolů, tam do světa problémů a trápení. Není žádná slast ocitnout se v beznaději a jen doufat v zázrak. Máte nějaký ten světabol a nevíte, co s ním. Pocit samoty a sklíčenosti koluje vaším tělem a vy máte pocit, že všechno to trápení nikdy neskončí. Nevíte, jak dál. Zajímalo mě, kam si jít popovídat a poradit se. Nedalo mně to, a tak jsem zjistila, že právě na takové a mnohé jiné situace tu je pro nás Středisko výchovné péče Archa. Vypravila jsem se tedy do Archy, a jak to dopadlo, posuďte sami.

Toto zařízení vzniklo u nás v Chrudimi roku 1997 a s nápadem založit ho přišli pánové z ministerstva školství. Zjistili, že zařízení tohoto typu je potřeba, protože problémů přibývá nejen mezi dospělými, ale i mezi dětmi. Název – Středisko výchovné péče (SVP) je už dán, ale dodatek – Archa - vybrali její pracovníci. Představuje symbolickou archu, která před potopou zachránila lidi a živočichy. Pomoc je oficiálně určena pro děti a mládež ve věku od šesti až do osmnácti let. Pokud ale přijde někdo starší, není samozřejmě odmítnut. Dozvěděla jsem se, že nejčastěji Archu navštěvují děti v období dospívání kolem čtrnáctého až šestnáctého roku. První kontakt si domlouvají spíše rodiče a pak teprve přijde dítě. Většinou je využita domluva po telefonu.

U dětí ze základních škol převažují problémy s přístupem ke školním povinnostem a jejich plnění a s tím souvisí problémy v chování. Pokud nejsou úspěšní ve školní práci, tak se snaží být aktivní v mimoškolní činnosti, která však nebývá příliš prospěšná. Na neúspěšnost ve škole se nabaluje spousta problémů i v rodině. Rodiče tlačí na dítě, aby mělo lepší výsledky. Je to takový uzavřený kruh, ve kterém dítě bloudí a pak se to přehoupne až k problémům osobnostním a psychickým. Někteří návštěvníci mají problémy s partnerem, partnerkou nebo rodiči, ale i s hledáním svého místa ve světě a s problémy z toho vyplývajících. Řeší tu i potíže s drogami, anorexií, ... Zajímalo mě i to, jestli tu dokážou každému pomoci. Pokud si nevědí s něčím nebo s někým rady, vědí, kde hledat pomoc, a to je nejdůležitější. Každý, kdo sem přijde, je svým způsobem originální a zaměstnanci na všechny klienty vzpomínají. Nejdůležitější ale je, aby se děti svých problémů zbavily, nebo se zlepšily. Jsou ale i takové případy, kde se přes veškerou snahu nepodaří pomoci a kde jde vývoj spíše záporným směrem a věcí nelze pohnout. I takové případy utkví v paměti. Klienti, kteří přijdou sami a chtějí řešit problém, jsou většinou sdílnější a otevřenější než ti, které sem dostrkají rodiče nebo škola. Nezbytným předpokladem k řešení je důvěra, a pokud má člověk pocit

bezpečí, sám se otevře. Tato práce doléhá trochu i na psychiku zaměstnanců. Nelze prostě říci : „Odešel klient, a tím to prostě končí.“ V Arše jsou tři pracovníci, a i když klient mluví pouze s jedním, tak si o tom všichni tři popovídají, ale samozřejmě, že to, co klient sdělí, zůstává pouze a jenom mezi nimi. Mnohdy náhled druhého pomůže a člověk si to ještě tak dopřemýšlí.

A co tady na nás čeká ? Schází se tady skupinky dětí, pro které se připravuje program. Program je zaměřen na to, jaká je skupinka dětí. Pokud to jsou děti, které si potřebují posílit takové to svoje Já, je program zaměřen na tuto oblast. Někdo zase potřebuje, aby si dokázal, že má šikovné ruce nebo pusy, tak se jim dá šance, aby se pozvedli. Mezi další aktivity patří různé kluby, ale existují i prázdninové tábory a výlety. Akce se dozvídají především návštěvníci Archy, ale zasílají se i informace do škol.

Doufám, že po tomto článku najdete odvahu, a pokud se už nějaký ten problém objeví, začnete ho řešit třeba právě zde v Arše.

Adresa Archy: SVP Archa

Školní náměstí 11

537 01 Chrudim

tel.: 0455/62 37 86

čas : 8,00 – 18,00 hod. v každý všední den

Rozhovor byl připraven s Bc. Petrem Pražákem (psycholog) a Jaroslavou Schejbalovou (pedagog)

K. Soudková, VIII. B

Kouření a my

Jednou jsem se vracela domů a proti mně šla po ulici nějaká dívka. Mohla být tak stejně stará, maximálně dva roky navíc. V ruce držela cigaretu. Zadívala se na mne úžasně opovržlivým pohledem. Jako by chtěla říct: "Co čumíš, ty nulo." Nevěděla jsem, jestli se mám smát, či brečet. Líto mi to rozhodně nebylo, to ne, ale spíš jsem si říkala, co ji vede k takovému chování, vždyť se vůbec neznáme. Napadlo mne jediné vysvětlení, to asi ta cigareta jí dodala takovou odvahu. Nad tím jsem se ale opravdu usmát musela. Vždyť stejně tak se chovají druháčci, které potkávám na chodbě se žvýkačkou v podobě cigarety. Přijdou si velcí, důležití, že si jich někdo všimne, či snad jako dospělí. Že by kouření bylo vstupenkou do dospělosti? Ne, to určitě ne. Spíš je to vstupenka mezi ty, kteří jsou cítit kouřem, bez cigarety jsou protivní, a ty, kteří si ničí zdraví. Nevím, jaký je váš názor na cigarety a drogy vůbec, ale já osobně myslím, že už jsem o nich celkem informovaná, tudíž mohu říct, že to asi nebude nic tak úžasného, za co to někteří považují. Napadá mě zakončit to větou z oblíbeného seriálu South Park, kdy pan Mackey pravil: "Cigarety jsou špatné, áááno. Neměli byste kouřit. Alkohol je špatný, áááno. Neměli byste ho pít. A drogy, drogy jsou špatné, áááno. Neměli byste je brát."

Minikuíz pro kuřáky i nekuřáky

Ted' si zkuste vy, jak jste na tom se svými znalostmi. Podívejte se také na velice zajímavé grafy, které vyplývají z průzkumu, dělaného na naší škole na podzim.

1. Cigaretový kouř obsahuje:

- a) více než 3000 látek a sloučenin
- b) více než 300 látek a sloučenin
- c) více než 30 látek a sloučenin

2. Jedna cigareta zkrátí kuřákovi život:

- a) o 1 minutu
- b) o 8 minut
- c) o 15 minut

3. Ročně zemře v ČR prokazatelně na následky kouření:

- a) 2300 lidí (tj.6 denně)
- b) 23000 lidí (tj.63 denně)
- c) 230000 lidí (tj.630 denně)

4. Kolik utratí kuřák za cigarety za rok, stojí-li krabička 40 Kč a on vykouří dvě týdně?

- a) 2 050 Kč
- b) 4 160 Kč
- c) 3 520 Kč

5. Jedním vdechnutím dostane kuřák dávku nikotinu do mozku během:

- a) 7 sekund
- b) 3 minut
- c) 15 minut

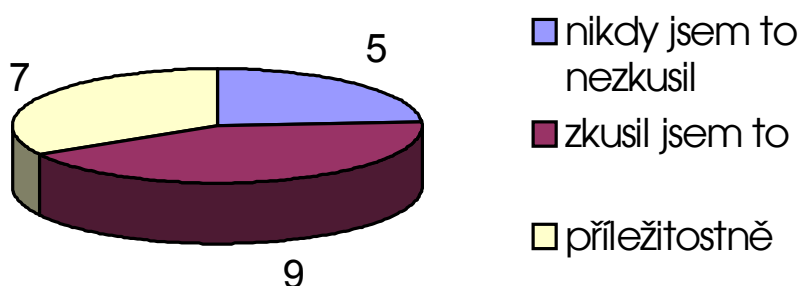
6. Člověk, který kouří:

- a) má vždy skvělou náladu
- b) má hezkou pleť
- c) je cítit kouřem

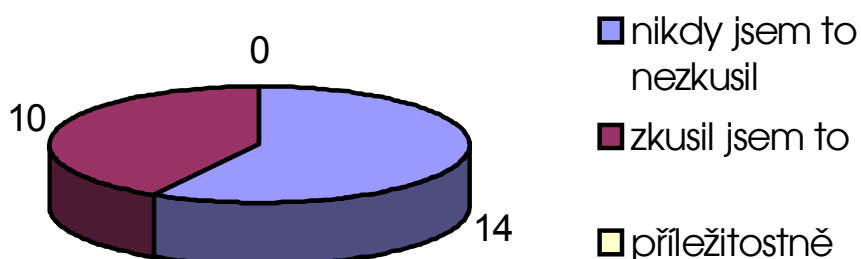
Správné odpovědi: 1a, 2b, 3b, 4b, 5a, 6c

K O U Ř Í M E ?

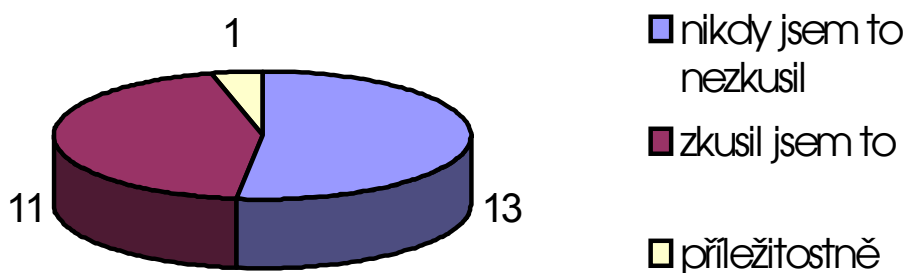
žáci třídy VIII. A

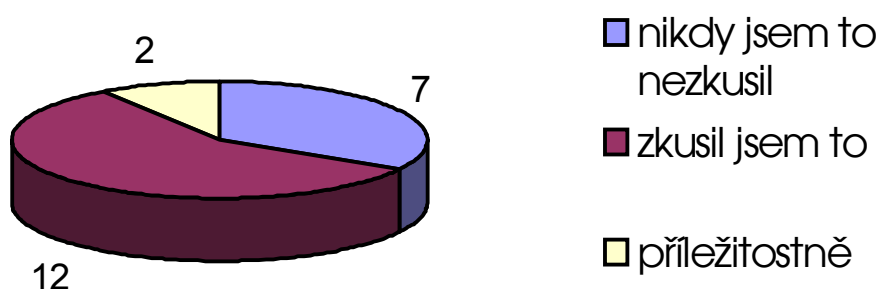
žáci třídy VIII. B

žáci třídy IX. A

žáci třídy IX. B

Z prací žáků IX. A
vybrala Hana Hutlová

Seznámení s novými učiteli

Možná se divíte a myslíte si, že už na této škole žádný nový učitel není. Tento muž už tady pracoval, ale jako asistent. Ted' už asi víte, kdo to je. A pokud jste hádali pana Kočího, máte pravdu. Chcete se o něm dozvědět něco víc? Pak si přečtěte, co nám o sobě prozradil!

ROBERT KOČÍ

Než pan učitel Kočí přišel na naši školu, pracoval jako likvidátor v České spořitelně v Chrudimi. Nyní učí anglický jazyk a tělocvik. Je zatím svobodný. K učení se dostal už skoro před čtyřmi roky, kdy nastoupil na tuto školu k plnění „civilky“.

Chtěl jste být už od malička učitelem?

Na to už si nevzpomínám, ale jako -náctiletý jsem začínal s trénováním malých dětí ve fotbale (pomáhal jsem trenérům). A to mě velice bavilo. Vlastně to souvisí s učitelstvím.

Jak vzpomínáte na dobu, kdy jste chodil do školy, bavilo vás to?

Na ZŠ nevzpomínám zrovna rád. Hlavně na druhý stupeň ne. Nelíbila se mi škola, kam jsem chodil, ani přístup většiny učitelů. Do školy jsem chodil rád jen proto, že jsem tam měl kamarády a také tělocvik.

Jaký byl váš nejoblíbenější předmět a proč?

Rád jsem měl tělocvik, protože velice rád sportuji. Žádnému sportu se nebráním.

Kde jste byl o prázdninách?

O prázdninách jsem byl většinu času doma. Využil jsem ho ke studiu a sportu. Každý den jsem sportoval hodinu dopoledne a dvě odpoledne.

Jaký jazyk jste se učil?

Na ZŠ jsem se učil ruštinu a neměl jsem ji vůbec rád. Od střední školy jsem se učil angličtinu a němčinu.

Využil jste někdy svou znalost cizího jazyka v zahraničí? Pokud ano, kde a jaký jazyk?

Bohužel v posledních letech příliš necestuji, takže jsem angličtinu v zahraničí využil naposled před čtyřmi lety v Itálii. Naštěstí v ČR žije hodně cizinců, hlavně v Praze. Mám tedy možnost promluvit i u nás. Naposledy v létě jsem získal kamaráda ze Skotska. Jmenuje se Steven.

Jaké máte rád jídlo?

Mám rád všechno dobré jídlo.

Jaké jsou vaše dobré a naopak špatné vlastnosti?

To by měl posoudit někdo jiný. Sám sebe nechci hodnotit a asi bych nebyl ani objektivní.

Co děláte ve volném čase?

Ve volném čase hraji na elektrickou kytaru v rockové skupině a sportuji, sportuji a zase sportuji.

Líbí se vám na této škole, pokud ano, tak co?

Na této škole se mi velice líbí. Je úplně jiná než škola, do které jsem chodil já. Všechno to, co smějí žáci na naší škole, jsme my měli zakázané. Většinou, když jsem třeba běžel po chodbě, jsem dostal poznámku. Jednou jsem si dovolil říct svůj názor a už museli rodiče do školy, že prý jsem mluvil na paní učitelku nevhodným způsobem. V tom se mi naše škola líbí, že není taková a že mohu být pro děti učitelem a kamarádem.

V. Šustrová, J. Machová, VII. B.

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Projektový den v V. B

Lidé se spolu dorozumívají slovy, to je každému jasné. O čem může tedy být projektový den na téma „Dorozumívání“? Určitě to zajímalo nejen nás, ale i paní učitelky z Prahy, které se na nás přijely podívat.

Nejvíce nás bavila asi skupinová práce, protože jsme mohli vyhledávat různé informace, které se týkaly tohoto tématu. To už nám docházelo, že komunikace nespočívá jenom ve slovech, i když ta hrají samozřejmě velkou úlohu. Například při psaní telegramu, který jsme si také zkusili vytvořit. Pro někoho to bylo velice snadné, pro někoho těžké jako příklad z matematiky. A to se telegramy dříve psaly bez háček a čárek, takže si dokážete představit, jaká z toho vyšla někdy zkomolenina. Z modernějších způsobů odesílání zpráv jsme si připomněli počítač, fax, mobil, ze starších kroužkové signály a morseovku. Vyzkoušejte si, zda se vám podaří odhalit jméno vynálezce telefonu, které je zašifrované právě do teček a čárek, tedy morseovky:

.- / .-... / . / -.- / .- / -. / -.. / . / .-. // --. / .-. / .- / / .- / -- //
-... / . / .-... / .-... /

Bára Viktorinová, V. B

LYŽAŘSKÝ VÝCVIK

Šlapeme zmoženě do kopce. Autobus totiž kvůli velkému množství sněhu nevyjel až k naší chatě. A tak si dál musíme nést naše bágly a lyže sami. Zdá se nám, že cíl je v nedohlednu. Po chvíli však přece jen v mlze zahlédneme naši chatu. Konečně, oddychujeme si. To, ale netušíme, že se

STŘÍPKY ZE ZIMNÍ ŠKOLY V PŘÍRODĚ IV. A

...Naše chata měla třicet pokojů, ale my jsme obsadili jen devět pokojů. Na pokoji číslo 5 měli dvě místnosti a v jedné byla strašná zima, protože se tam netopilo. Tak jsme tam chodili, protože u nás na pokoji bylo zase vedro.

...V našem pokoji jsme měli temnou komoru. Umínili jsme si, že tam bydlí duch. Pojmenovali jsem ho "duch komorník". Od toho dne se u nás na pokoji děly podivuhodné věci. Když jsme odešli ven, někdo nám snědl bonbón nebo nám odsunul židli nebo nám rozházel barbínky. Chtěli jsme si to ověřit, tak jsme hodili do komory sušenku.

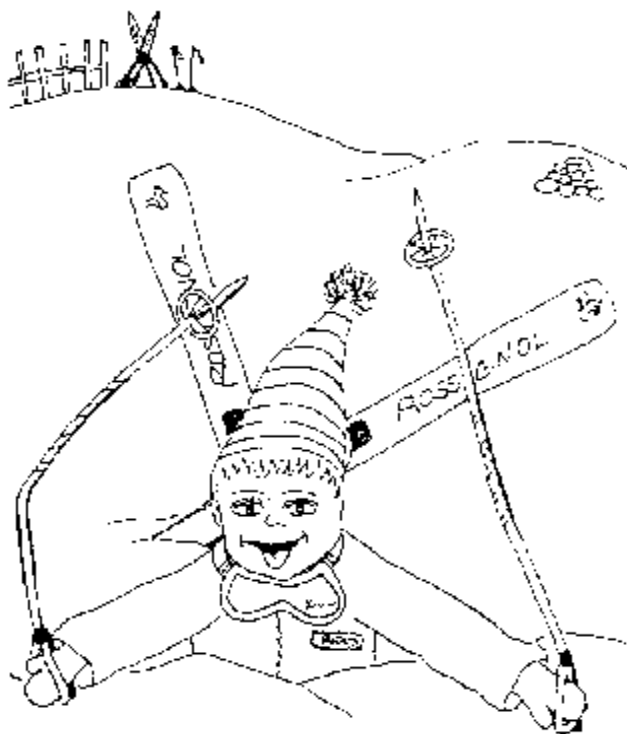
Bylo to prima. Nakonec jsme ale zjistili, že si z nás někdo utahoval.

...Poprvé v životě jsem stála na běžkách a moje kamarádka Lenka na tom byla podobně. Na závodech jsem si vylosovala číslo 20 a Lenka 21. Běžela za mnou, předběhla mě, já předběhla ji, ona zase mě, já ji, pak jsem chtěla říct "stopa" - a spadla jsem. Lenka taky. Kousek jsme popoběhly a spadly zase. Popadl nás záchvat smíchu. Když nás to trochu přešlo, vstaly jsme a doběhly. Ale pan ředitel to vše natočil. I tak se mi závody líbily.

...Hned po běžeckých závodech jsme šli já a Libor stavět bunkr. Já jsem ale kopal dopředu a Libor omylem skočil na střechu. Tak se nám zboural. Bylo to super.

...Závěrečný večer jsme uspořádali karneval. Nejlepší masku měl Zbyněk, který byl převlečený za starou babičku a tančil na židli. Potom jsme pili "šampaňské" a psali druhým něco hezkého do deníčku.

Z prací žáků IV. A vybrala J. Kapounová

ZIMNÍ BÁSNĚNÍ

Lední medvědi

Všichni medvědi si hrají,
tučňáci se při tom ptají:
„Achich já! je!
Medvěd spadl do závěje?“
Potom začnou kotrmelce,
jenom jeden medvěd nechce.
Pořád říká:
„To už není pro staříka.“
Druhý medvěd se musměje,
spadne při tom do závěje.
Třetí medvěd řekne: „Omyl!
Čtvrtý medvěd, ten ho skolil!“

M. Kunkeová, IV. A

Sněhulák

Sněhulák je sněhový,
kabátek má prachový.
Na něm má pár uhlíků
jako černých knoflíků.
Na hlavě má místo nosu
mrkev celou červenou.
V ruce nemá žádnou kosu,
nýbrž štětku dřevěnou.

Zima

V zimě se dá dělat věcí.
I ti, kteří už jsou velcí
stavěj si sněhuláka nebo sáňkují,
na zasněžených kopcích lyžují.

R. Severýnová, IV. A

Byli jako my...

Paní učitelka ALENA VAŠAKOVÁ
nám už dopředu řekla, že její
příběh je sice veselý, ale může
posloužit i k zamyšlení.

„Jak jistě všichni víte, za totality bylo všechno tak trochu jinak. Také ve škole leccos probíhalo jinak než dnes. Na Vánoce a při dalších příležitostech se pořádaly besídky. Na jedné z nich jsme volili MISS a MISÁKA. Já jsem získala třídní titul miss, a dokonce jsem si zatancovala i s misákem. Tohle všechno byla velká legrace a moc se nám to všechno líbilo. Všechno hezké

ale jednou musí skončit, a protože se to všechno konalo samozřejmě ve škole, museli jsme se odebrat ke svým domovům. Nechtěli jsme se ale rozloučit, a tak jsme se ještě chvíli jen tak procházeli s písničkou na rtech. Byla to písnička od Karla Kryla, který byl v té době zakázaný. Nás mladých lidí se tehdejší politický stav samozřejmě dotýkal trochu jinak než dospělých, a tak nám ani moc nevadilo, že to, co děláme, je zakázané. Teprve o něco později, když byl kamarádčin bratr za stejný přestupek zavřen na devět měsíců do vězení, nám došlo, jakému nebezpečí jsme se vystavili.“

paní učitelka HANA MRÁZKOVÁ

"Když jsem byla malá, bydleli jsme na předměstí nevelkého města. Svůj volný čas jsem trávila s partou stejně starých kluků a holek. Užili jsme si spolu spoustu legrace, ale navyváděli se také spousty průšvihů. Jednou jsme se vydali, aniž bychom cokoliv řekli, na houby. Hledala nás takřka celá ulice a pamatuji si, že jsem poprvé dostala pořádný výprask. Když jsme ve škole probírali husitské zbraně, my jsme si je samozřejmě z plechu a dřeva vyrobili. Svedli jsme "opravdovou" bitvu a několik nás potom skončilo na zdravotním středisku na šití. Jednou jsme dokonce použili sousedovu garáž jako terč pro házení blátem. Výsledkem bylo, že jsme si všichni sbalili batůžky a byli připraveni emigrovat, protože do "polepšovny" se žádnému z nás nechtělo. O tom, že jsme skoro zapálili stoh, vlezli do staré lokomotivy, která nás málem odvezla, pořádali závody v jízdě na kole bez držení a v chůzi po rukou a že to vždycky skončilo úrazem, snad nemusím ani povídat."

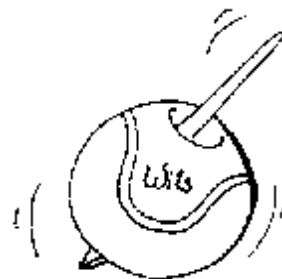
Hana Hutlová a Marta Čermáková, IX.A

Klub mladých debružárů

Jste velcí, ale přece jenom si někdy rádi hrajete? Nebo jste menší a hrajete si ještě raději? Už jste se asi setkali s hračičkou, které se říká vlček. Ale slyšeli jste už někdy o převracejícím se vlčkovi? Klub mladých debružárů vám poskytuje návod i na výrobu této věci pro volnou chvíli. Toužíte vlčka mít, nebo ho chcete někomu darovat? Neleňte a vlčka si vyrobte!

Co na to potřebujete: opotřebovaný tenisový míček, zoubkovaný nůž, svíčku, sirky (zapalovač), dřevěnou hůlku (stejně výšky jako míček)

Postup: Pomocí zoubkovaného nože odřízněte čtvrtinu míčku. Zapalte svíčku a na dno nakapejte asi do výše 1,5 cm roztavený vosk. Pozor! U těchto operací požádejte o pomoc dospělou osobu. Potom do středu umístěte dřevěnou hůlku. Vosk nechejte zchladnout. Roztočte svého vlčka na kulaté části - otočí se, aby nakonec rotoval na tyčce. Kdybyste chtěli vlčka jen voskového, stačí do míčku nalít více vosku, a ten po zaschnutí vyklopit.

J. Machová, V. Šustrová, VII. B

Koutek pro mlsné jazýčky

Ahoj čtenáři! Doufáme, že vám chutnal výborný recept z minulého čísla. A koho jsme vyzpovídali tentokrát? Skvělý recept si pro nás připravila paní uklízečka Marcela Macáková.

Jaký máte vztah k jídlu?

„Dobrý, v jídle nejsem vybíravá, chutná mi všechno.“

Jaké máte ráda pití?

„Ráda piji dobré polosladké víno.“

Jaké kuchyni dáváte přednost?

„Ráda mám exotickou kuchyni, ale česká je česká.“

Kotlety se žampiony zapečené ve šlehačce

Kde jste získala tento recept?

„Recept mám od své dcery.“

K jaké příležitosti by byl nejvhodnější ?

„Tento recept se hodí k jakékoliv příležitosti.“

Jaký by se k němu hodil nápoj?

„Hodilo by se k němu vše, ovšem kromě tvrdého alkoholu.“

NA PŘÍPRAVU POTŘEBUJEME:

4 kotlety, sůl, mletou papriku, 250 g šlehačky, 150 g strouhaného eidamu, 100 g žampionů

Kotlety vykostíme, naklepeme, osolíme a opaprikujeme. Potom je vložíme do misky a poklademe na plátky nakrájenými žampiony. Posypeme sýrem a zalijeme šlehačkou. Pečeme asi 15 - 20 minut zakryté a pak 15 minut bez pokličky. Hotové jídlo podáváme s bramborami. Dobrou chuť!

Veronika Blešová, IX.A

OKÉNKO ZAHRANIČNÍHO ZPRAVODAJE

Asi bychom měli začít pěkně od začátku, a to u malých dětí. Začínají se učit angličtinu od předškolního věku pomalu a nenásilnou formou. Od arabských rodičů nemůžete očekávat, že co se školy týče, se svým dítětem budou věnovat jako u nás. Proto i tempo u Juniorů (naš první stupeň) je

Jak es tuduje v Kuwaitu

pomalejší. Vše se dlouho procvičuje a opakuje. Není se čemu divit, protože musí zvládnout dva jazyky (angličtinu a svůj rodný jazyk – arabštinu). Celá výuka je v angličtině. Po půl roce dělají testy, na základě jejich výsledků jsou děti děleny do nových skupin podle úrovně znalostí. Žáci nejsou stresováni známkami. Patří do skupiny, kde jsou přibližně na stejné úrovni a pokračují přiměřeným tempem. To znamená, že nejlepší skupiny stihnou i něco navíc. Během školního roku se sleduje aktivita, plnění domácích úkolů atd. Málokdy se píší testy. Na vysvědčení se dostává slovní hodnocení a ještě známka v podobě písmene. Od A = 1, B = 2,

Nyní se dostáváme ke starším dětem - Seniorům. Výuka je tu také o trochu lehčí. Například chemie, fyzika a předměty jim podobné se učí v zjednodušené formě. Ale nebojte se, oni to také dohoní. Poslední čtyři roky (u nás střední škola) si zvolí předměty, které chtějí studovat a ty potom probírají ve stejné podobě jako u nás. Junioři přibírají ještě jeden jazyk a to francouzštinu, takže od 11 let studují jazyky tři! V hudební výchově se každý povinně učí hrát na nějaký hudební nástroj, například klávesy. Asi se ptáte, jak je možné, aby se všechny děti v hodině něco naučily, ale ono to možné je. Učitel vám látku vysvětlí, vy si potom nasadíte sluchátka a trénujete. Je to celkem zábavné! V hodinách angličtiny je povinná dramatika, kde se hrají hry, navrhuje kostýmy, procvičuje slovní zásoba. Každý student chodí povinně do knihovny, aby alespoň něco přečetl. Mezi zábavné předměty patří Kariéra, kde si povídají o povoláních a přemýšlejí nad tím, jaké zaměstnání by se pro ně hodilo. Dále mají navíc Design Technology, zde se děti učí navrhovat, malovat technické výkresy atd. Povinným předmětem jsou i počítače. Studenti takhle mají všeobecný přehled. Když vás nějaký předmět baví a projevíte zájem, učitelé se vám opravdu věnují a podporují vás.

A teď se dostáváme k tomu, jak vypadá takový běžný školní den. Začíná se o půl osmé. Žáci v uniformách se seřadí do řad podle tříd, aby vyslechli hymnu. Poté se přesunou na deset minut do tříd, kde s třídním učitelem vyřeší případná nedorozumění nebo problémy. V osm hodin začíná samotné vyučování. Jedna hodina trvá 35 minut, ale u předmětů jako dějepis, zeměpis, přírodopis atd. jsou hodiny dvě. Po čtyřech vyučovacích hodinách je jedna 35minutová přestávka. Na konci se děti zase seřadí do řad a přesunují se do budovy. Následují další tři vyučovací hodiny, po nich poslední pauza. Den zakončují dvě vyučovací hodiny. Domů se tedy dostanete okolo třetí hodiny. Pravidla jsou zde velice přísná a pro našince nepochopitelná, avšak Angličané věděli, co dělají, protože jinak by místní "pohodáře" k ničemu nedonutili. Do školy se nesmí nosit žádné šperky, dívky nesmí mít ani náušnice, žádný make-up, žádné mobilní telefony nebo jiné elektronické vymoženosti. Chlapci nesmí nosit dlouhé vlasy. V budově

je zakázáno jíst a pít, odchází se na přestávku ven. Každý je tu k vám ale velmi milý a shovívavý. Tolerují, že ze své země jste zvyklí na něco jiného a spíš než potopit a ukázat vaše nedostatky se vám snaží pomoci a přesvědčit vás, že všechno jde, když se chce!

Sv. Valentýn v Kuwaitu

Vždycky jsem si myslela, že v arabských zemích se tento svátek neslaví. Muslimové, kteří se podle Koránu nesmí ženy dotknout, natož s ní na veřejnosti například tancovat, by takovýto svátek určitě nepovolili. Ale jaké bylo moje překvapení, když učitelé začali rozdávat letáčky na objednávku květin. "Jo, jo, amerikanizace pronikne úplně všude," pomyslela jsem si. Týden předem jsme dostali již zmíněné letáčky. Vyplnili je (napsali věnování a počet květin, který chceme daným osobám poslat) a odevzdali učitelům s příslušnou částkou peněz (pěkné je, že všechny peníze se věnují na potřeby školy a na charitu). V určený den jsme mohli odložit své uniformy. Abych pravdu řekla, po měsíci stráveném v zelené jsem si připadala jako žabička! Všichni se opravdu vyfikli, to víte, takhle se do školy dostanete jen párkrát do roka! No, ale vraťme se zpět k tématu. Do třídy přišli žáci z těch

nejstarších ročníků, ruce plné květin! A začalo rozdávání. Po deseti minutách byly všechny stolky zavalené růžemi nebo karafiáty, nikdo neodešel s prázdnou. Ale jak to tak v arabských zemích bývá, květiny si mezi sebou posílají spíše přátelé. Růže mezi zamilovanými se vyskytnou jen zřídkakdy. V mladé generaci se však začíná objevovat vzpoura proti (pro nás) nesmyslným zákazům, které si vymyslel prorok Muhammad. Během dne se učitelé utkají v různých soutěžích, aby žákům zpestřili den bez uniform. Ti nejprísnější učitelé se promění v normální lidi, někteří si třeba i obarví hlavu na červeno, prostě navodí příjemnou atmosféru. Starší žáci o přestávkách prodávají perníčky ve tvaru srdce, nafukují balónky. Nevím, jak by takovýhle den vypadal u nás. Sice jsem se vždycky stavěla proti přijímání cizích svátků, ale abych pravdu řekla, byl to opravdu příjemně strávený den!

Eliška Zajícová IX. A

Náš tip na výlet

PLANETÁRIUM PRAHA

Každý z vás již určitě navštívil naše hlavní město Prahu a její nejznámější památky. My jsme se tam také vypravili. Zaujalo nás zejména pražské Planetárium.

Plní zvědavosti vycházíme poměrně dlouhé schodiště. Konečně jsme uvnitř. „Júú,“ ozývá se. Vstupní sál je tu opravdu krásný. Nejdříve si však musíme odložit bundy, poté se vrháme k počítačům. Všichni se předbíhají, aby si stihli také nějaký zabrat. V počítačích hledáme různé informace o vesmíru a jeho návštěvnících. Další frontu stojíme u modelu anglického Stonehenge. U modýlku je totiž připevněn telefon, který nám poskytuje informace o těchto pozoruhodných "kamenech". Za chvíli přešlapujeme u obchůdku se suvenýry a kupujeme si různé pohledy, mapy hvězdné oblohy nebo třeba knížky. Na další chvíli se velmi těšíme. Máme totiž zakoupené vstupenky na promítání pořadu o dinosaurech. Vcházíme do promítacího sálu a jsme rádi, že si po namáhavém dnu i odpočineme. Sedadla jsou totiž uspořádaná v pololeže. Strop je tu jak ve vesmíru. To se nám moc líbí. Najednou se na stropě nečekaně rozsvěcují hvězdy. Pořad začíná. Představuje nám svět obrovských dinosaurů, kteří žili v dávných dobách.

Planetárium také pořádá laserové show a pohádkové příběhy pro děti. Jestli vás tato nabídka zaujala, pak neváhejte a jeďte se do Planetária podívat. Nebudete litovat.

Veronika Šustrová a Jana Machová, VII.B

TECHNICKÉ MUZEUM

Pokud se vám nechce čekat, až se z vás stanou sedmáci, nebo vás v sedmé třídě tento výlet minul, zkuste přemluvit rodiče k výletu do Prahy a navštivte Technické muzeum. Prohlédnete si fotoaparáty od nejstarších po nejnovější, zjistíte, na jakém principu vznikají kreslené pohádky, najdete zde nejružnější hodiny, nebo můžete nafilmovat své rodiče. V astronomickém oddělení vás možná zaujmou nejružnější matematické přístroje. Po prohlídce makety dolu si nebudete jisti, jestli se tam dříve opravdu netěžilo. Nepatříme zrovna k těm, které mají techniku „v malíčku“. Tím spíše musíme obdivovat ty, kteří srší nápady a jsou schopni něco, co lidem pomáhá, vymyslet a sestavit. Zajděte se na jejich díla podívat.

Aneta Tichá a Kamila Emrová, VII.B

MOZAIKA Z DEJIN REGIONU

Chtěla bych vás pozvat do našeho okresního muzea. Nejvíce se mi tu líbila výstava nazvaná Mozaika z dějin regionu. Když jsem vešla za černý závěs, uviděla jsem za sklem nějaké, asi pravěké náramky. Otočila jsem se doleva a pode mnou pod skleněnou podlahou ležela kostra pravěkého člověka, pohřbeného ve skrčené poloze před mnoha sty lety a nalezeného nedávno poblíž Chrudimi. Dále tam byla ukázka středověkého města s domy, hradbami i řemeslníky při práci. Například kovář, u kterého blikal oheň, tkadlec s tkalcovským stavem. Z doby husitské pocházela ukázka zbořeného vnitřku kostela, kde leželi i zabití bojovníci. V další části seděla postava chrudimského rodáka, šlechtice Viktorina Kornela ze Všehrd, jak zrovna píše svou knihu. A hned vedle se zase knihy pálily na rozkaz kněze Koniáše. Z pozdější doby tam byla vystavena postava císaře Františka Josefa I. v parádní uniformě. Stál za sklem a podle osvětlení skla se buď objevoval, nebo mizel. Smutný byl pro mě pohled do vojenské nemocnice, kde ležel sice jeden raněný, ale díky zrcadlům to vypadalo, jako by jich tam leželo více. Než se vyšlo, za jiným černým závěsem byla ukázka z návštěvy pana prezidenta Masaryka v našem městě. Bylo tam toho ještě víc, ale na to už se podívejte sami. Byl to krásný zážitek.

Lenka Marhanová, IV. A

rozhovor

V minulém čísle jste si mohli přečíst rozhovor s pohádkovým princem Janem Čenským. V tomto čísle vás čeká další host. Ptáte se kdo? No přece Petr Salava, který spolu s Janem Čenským uváděl Vánoční show na naší škole. Tak na nic nečekejte a pusťte se do čtení.

Jak se Vám líbí naše škola?

Už když jsme sem přijížděli, říkali jsme si s Honzou Čenským, že škola je velmi hezky umístěna. Zapůsobila na nás jako místo, kam žáci chodí rádi. Moc nás to zaujalo.

A co Chrudim? Jak ta se Vám líbí?

V době, kdy se v Chrudimi hrával tenisový Královský pohár, jsem tady právě tyto zápasy uváděl a taky jsem dělal Vánoční sedmiboj. Město se mi líbí. Bohužel jsem ale nikdy neměl moc času si ho pořádně prohlédnout a projít. Mám tady kamaráda Ivana

Hoffmanna, tak doufám, že sem někdy zajedu jako normální člověk a ne jako účinkující.

A teď se vrátíme do školních lavic. Jaký jste byl žák?

Já jsem byl takový ten „slušňák“, i když jsem měl jednu dvojku z chování, protože jsem si neustále podepisoval poznámky v žákovské knížce. Až jednou mi byla odebrána a přišla domů poštou. A to byl potom „sekec mazec“.

Jaký byl Váš oblíbený školní předmět?

Já jsem měl vždycky rád zeměpis a dějepis. A naopak jsem měl panickou hrůzu z chemie. A to se také zobrazilo v mé profesi.

Jaký jste měl vztah ke škole?

Od první do sedmé třídy jsem chodil do školy

v Nymburce, kde jsem se narodil. Do osmé a deváté třídy jsem chodil v Praze. Byl to pro mě těžký přechod, protože škola v Nymburce byla samozřejmě na malém městě a byla taková komornější a lidé se tam hodně znali. Nikdy jsem nepatřil mezi „záškoláky“.

A vzpomněl byste si na nějakou lotrovinu?

Když jsme vycházeli školu, pořád jsme si s kamarády říkali, jestli je v hasicím přístroji opravdu sníh. Taky nás moc zajímalo, jak funguje „v akci“. Tak jsme ho vzali a celý vystříkali na chodbu. Potom jsme ho museli dojít naplnit, abychom dostali poslední vysvědčení.

Co Vaše první láska?

Moje první láska byla v Nymburce a jmenovala se Věra. Bylo nám oběma dvanáct let a byla to láska platonická.

A kdybyste se mohl vrátit do školních let, do jakého by to bylo okamžiku?

Člověk se nikdy nikam vrátit nemůže, protože by věci dělal určitě jinak než předtím. Půvab je i v tom, když si člověk někdy nabije pusu. Ale kdyby to šlo, asi bych se vrátil do doby, kdy můj táta byl velký demokrat a nedonutil mě, abych studoval více jazyky. Já mám dceru, která dělá

skvěle angličtinu, němčinu a teď si přibrala ruštinu a bude si přibírat další jazyk. Závidím všem lidem, kteří se dokáží domluvit, protože když se člověk v zahraničí domluví, je to skvělá věc. Všem bych doporučil studovat jazyky.

Máte někdy pocit, že byste se rád vrátil do školní lavice?

To ne! Já jsem typ, který by asi ani nemohl chodit do práce v pevném režimu. Já jsem teď po jednadvaceti letech nastoupil do televize NOVA jako dramaturg redakce zábavy a to chození od....do.... je pro mě šílené. Já mám rád svobodu a pestrost. Také strašně rád měním povolání. Byl jsem DJ, moderátor, scénárista, režisér,... Já bych se už do školy zavřít nenechal, i když vaše škola je hezká.

Marta Čermáková a Hana Hutlová, IX.A

KNIHOMOL

KNIHOMOL

Doporučujeme!

Přečtete si!

WILBUR SMITH: Řeka bohů

Mnozí z vás mají jistě rádi historii, starověké kultury a neuvěřitelné skutky. Tak právě toho je tato kniha plná. Vypráví o egyptském otroku Taitovi, jeho paní Lostris a Tanovi – veliteli nejlepší válečné jednotky v Egyptě. Tanus s Lostris, jak už to tak bývá, se do sebe zamilují. Chtějí se vzít, ale otec Lostris, pán Intef, nesouhlasí. Nebohá dívka je nucena vdát se za faraona Mamose a Tanovi je uložen přetěžký úkol, za jehož nesplnění bude o hlavu kratší. Musí vyhubit Ťuhýky, egyptské bandity, kteří terorizují obyčejné poddané a přepadají karavany. Tanus dovede své poslání ke zdárnému konci a svou zemi i hlavu zachrání. Egypt se nestačí vzpamatovat z první rány a už se je tu jiná pohroma. Hyksósové, nájezdníci z Asie, připraví Egypt o faraona. A tak se Lostris stane regentkou, spolu se svým lidem opouští Egypt a plaví se na jih k prameni Nilu. Rozhodne se tak na popud labyrintů Amon – Ra, věštecké metody, kterou ovládá Taita. Nad Hyksósy se Egyptanům podaří vyhrát jen tehdy, pokud podniknou cestu plnou nástrah a nebezpečí...

Jestli chcete zjistit, jak se Lostris, Tanus a Taita vypořádali s nelehkým úkolem, neváhejte a knihu si přečtete. Dozvíte se nejen něco o životě ve starém Egyptě a nebudete ušetřeni krvavých bitev, ale také budete se zatajeným dechem sledovat geniální počínání otoka Taity, člověka, bez kterého by se neobešel ani samotný faraon. Tato kniha se mi moc líbila. Cítila jsem se velice smutná, když dobrodružství mých oblíbených hrdinů skončilo.

P.S. Nenechte se odradit počtem stran, po přečtení určitě nebudete litovat!!!

E. Zajícová, IX. A

ZAMYŠLENÍ VŠEDNÍHO DNE MÍT, ČI NEMÍT?

V našem moderním světě se objevují stále nové a nové moderní trendy. Ať už v módě, elektronice nebo televizi, prostě všude. Proto mám dojem, že pokud bych chtěla jít s moderní dobou, nejspíš bych musela být milionářem (přinejmenším). Tudíž si musím spoustu věcí odpustit a přemlouvat se, k čemu by mi vlastně ta moderní a zajímavá věčička, se kterou bych se vytáhla u kamarádek, byla.

Chcete příklad? Větší část teenagerů nosí za pasem, v kapse nebo ve speciální kapsičce na batohu "mobila". A ta druhá část nás, tedy těch, co mobilní telefony nevlastní, se musí přemlouvat. Řečí "K čemu by mi to bylo, když nemám komu volat a máme doma pevnou linku," slýchávám často. Tenhle komentář totiž někdo jednou vymyslel a teď ho používají všichni.

Co potom oblečení? Ne že bych byla ten typ, který vleze do každého obchodu, ale ráda se zastavím u výloh s pěkným, ale drahým, oblečením. Řídím se totiž větou "Bez peněz do hospody nelez." Určitě by se vám taky nelíbilo, kdyby si vás prodavačka odpudivě prohlížela a alespoň čtyřikrát se ptala: "Máte přání?" A vy jí čtyřikrát museli odpovědět: "Já se jen tak dívám."

Myslím si, že odpustit si nějakou moderní vymoženost je mnohdy těžší než třeba zalhat. Proto se nesmíte divit, že si často kladu otázku: "Mít, či nemít?"

Daniela Vraspírová, IX.B

NECHUŤ K VSTÁVÁNÍ

Každý to zná. Večer usedneme k televizi a díváme se na pořady. V devět hodin nás rodiče vyhánějí spát. Jenomže my odvětime, že pořad, na který se díváme, za deset minut končí a že se chceme dodívat. Po pořadu dávají ještě lepší seriál než doted, takže se do postele dostaneme až o půlnoci. Doplazíme se do postele a usneme, jako by nás do vody hodil. Ráno, ach to ráno! O půl sedmé zazvoní budík. My do něho pláceme, aby přestal řvát. Ve třičtvrtě na osm se probudíme. Otevřeme jedno oko, za chvíli druhé, otočíme se na záda, zhluboka se protáhneme. Potom se ze zvědavosti podíváme na hodiny. Šok! V tu chvíli by nás nedohonil ani mistr světa v oblékání. Ve vteřině se ustrojíme, umyjeme a mažeme do školy. Na snídani není čas. Kdo by to neznal. Ve škole se dotýčný válí po lavici, někteří v zadních lavicích dokonce spí. O přestávkách pomalu ožívají, a když škola skončí, jsou zase jako čiperky. Běhají, skákají, honí se za míčem. Večer zase usedají k televizi. Tak tohle je věčný koloběh života.

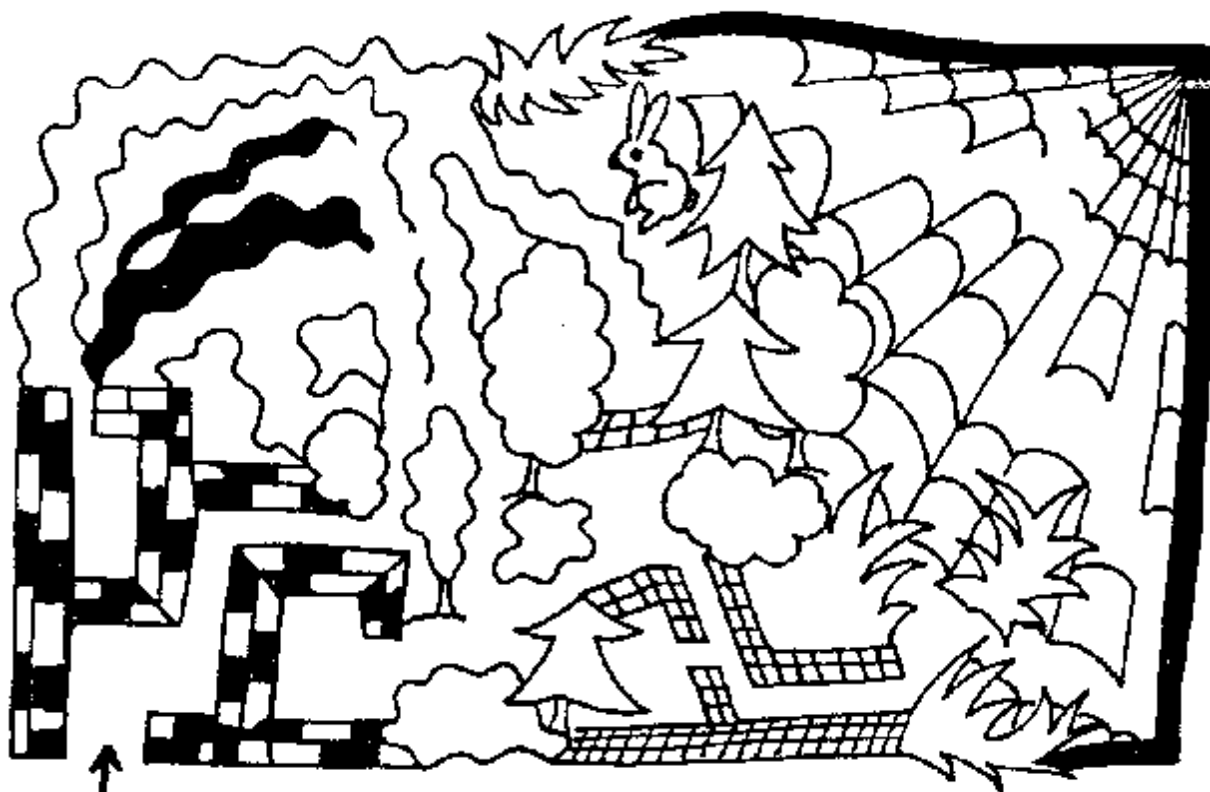
Petr Linhart, IX. A

MAUGLÍHO HRÁTKY SE ZVÍŘÁTKY A NOVÝ PŘÍTEL

Mauglí pokračuje ve vypravování: „ Do doby mé dospělosti mne učil lovu, řeči, komunikaci a šikovnosti medvěd Balú. Mohl jsem skákat z větve na větev, hrát si s opicemi, které byly někdy i nepříjemně dotěrné, a plavat v řece, ale za svůj krátký život jsem zažil i mnoho smutných chvil. Zemřeli oba moji bratři, protože vlk žije v divočině velmi krátce, a prolil jsem krev, když lovci postřelili Baghíru. Po těchto zkušenostech a po době zármutku se do tohoto revíru vrátil Šérchán a není divu, že jsem se mu postavil. Jeho kůže dnes visí na kameni vlčího kmene. Starý Balú si mne zavolal a řekl mi, že se musím vrátit k lidem. Bylo to složité, ale matka mě ihned poznala. Nové věci jako postel, skříňe a dveře jsem nepoužíval. Spal jsem venku na stromě v síti a učil se psát a mluvit. . . pokračování příště . . .

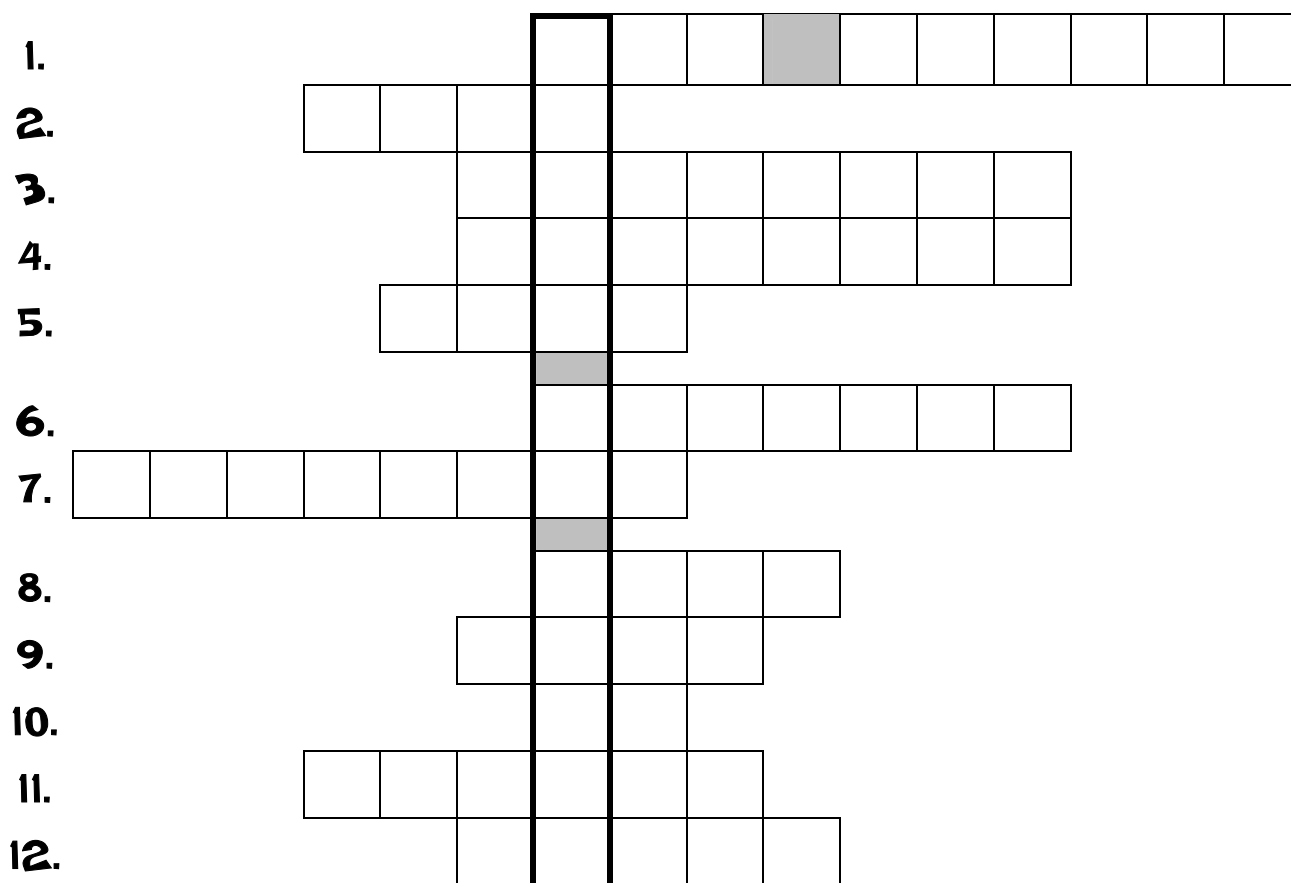
TVŮJ PRVNÍ ÚKOL:

Často v našem lese bloudí lidé, protože si neoznačí cestu. Puma Hvízdalka je na tom podobně, protože se při honičce se zajícem Plumem ztratila v lesním bludišti. Pomoz jí najít cestu k zajíci a zase ven.

[illegible]

1. JAK SE JMENUJE ZVÍŘE, KTERÉMU ŘÍKÁME U SAMIC KRÁVA A U SAMCŮ BÝK
2. DOMÁCÍ ZVÍŘE DÁVAJÍCÍ MLÉKO
3. KRÁLÍK S BÍLOU SRSTÍ A ČERVENÝMA OČIMA
4. SAVEC PŘIZPŮSOBENÝ HRBY DRSNÉMU POUŠTNÍMU VEDRU
5. DÁVÁ NÁM VLNU A MLÉKO
6. SAMICE KURA DOMÁCÍHO
7. BAREVNÝ TROPICKÝ PTÁK
8. NOČNÍ PTÁK
9. VÁŽÍ ASI 6 000 KG = 6 TUN A MÁ CHOBOT
10. PRIMÁT
11. SCHRÁNKA ŽELV
12. ŠELMA PISOVITÁ

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** M. Čermáková, V. Blešová, K. Emrová, H. Hutlová, J. Machová, K. Soudková, L. Stillerová, V. Šustrová, A. Vašáková, B. Viktorinová, E. Zajícová, A. Tichá, technická spolupráce: M. Brož
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 0455/62 06 07, e-mail: broz@zsmalika.cz